

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

“ΜΙΣ - ΜΠΙ-ΕΛΛΑΣ,,

— Άταξιάσας τας άρχάς!

Διέταξε ο Πρόεδρος της Κοινότητος τον κλητέρα που γραρείον του, έναν διαρκώς τουμπουρίζοντα άνθρωπο, μόλις έλαβε το τηλεγράφημα της Έπιτροπής των Αθηνών, διά του οποίου παρεκαλείτο ή Κοινότης να εκλέξη την φρονιότερη του χωριού κατάλληλη, για τον προεκρινιακό διαγωνισμό των Αθηνών.

Κα ποιους άλλους θα καλούσε ο κ. Πρόεδρος για τη δουλειά αυτή;

Ποιός γνώριζε καλύτερα τι θα ήθελον, από τον κ. Οικονομικό Έφορο, που κανόνιζε τις περιουσίες των κατοίκων, ή άτι τον κ. άνθισπαστή της χωροφυλακής, που έβαζε τις διατιμήσεις στα τρούφια, ή άτι τον κύριο Δικαστή, που έπαιξε παντογνωσιακά στα δάχτυλα τους Νόμους, ή άτι τον κ. Έπαρχο, ο οποίος περπατούσε σαν να χόρευε σπών-ντε.

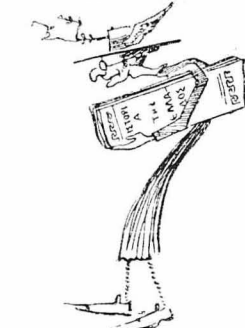
Διμήτριος στον μουστακίω τό στρώψιο...

... στο μουστακίω τό στρώψιο!... — Άταξιάσας, είνε, τας άρχάς!... Και μαζί με την άτασια και άταξιάσασα αι άρχαί, σύρρουν τούς πόδας των, περνούμενοι, με τούς γιακάδες σηκωμένους, βήχοντας, ρουθινίζοντας, σοβαρές και βροδαυτόδους.

— Τι συμβαίνει, τό λοιπόν, κύρ Διμήτριε; — Ζητούν, λέει, να διαλέψουμε από τό πιο ύψηλο κορμί τό χωριού, πρόσ... — Προς άποκατάστασι; δέκοσμεν ο Φρούραρχος. — Προς διορισμόν κίτης, ως διακιολογράφου παρ' ή μιν; είνεν ο Έποικιστικός. — Προς φορολογίαν των άρχαίων; επρόσθεσεν ο Έφορος.

— Προς ενέγκειαν έρώτων; υπέλεβεν ο Έπαρχος. — ...Τίποτε άτι όλα αυτά, εξακολούθησε ο Διμήτριος. Τήν θέλον, λέει, να την κανονίσουν στην Άθήνα, για να την στείλουν στο Παρίσι έπειτα, να δοιν οι Φάγκες ύψωφιά Έλληνική!... Λοιπόν, ποιά ιδέα έχετε άνωίς, οι άνωίς είνεν ή άρχή και τό άπαντον του τόπου, ο στόλος του χωριού και ή ισοστάσις του Κράτους; — Τι να είπωμε έμεις; Να στείλωμε... — Να στείλωμε, άλλα ποιά να στείλωμε; — Και είνε άπαράτητο να στείλωμε γυναίκα; είνε, άπόφ σίμωτρε λίγο ο Φρούραρχος! Δέν θα ήταν προτιμώτερο να πάλ ήνας άντρας, και μάλιστα ενήλικα άξιωματικός, και τό άνδροσκέτες του Έλληνικού στρατού!...

— Η κανεις έποικιστικός, είνεν ο του Έποικισμού, για να καταδείξη ή άμομφή του τότου και των προσφίγων ή εισφίγων και ή καλοσύνη των κατοίκων των άπελευθερωθέντων χωρών... — Να, ακάντρε ο Πρόεδρος, άλλα ζητούν γυναίκα. Πι να κάνουμε; — Νυμφρευμένη ή άνυμφρευτον; Ρώτησε ο Ειρηνοδίκης. Άπλαδή συνδεδεμένη μετ' άνδρός διά νομίμου γάμου, ή κερσοποιημένη από κοίτης και τραπέζης διά τειλοδίκου άποφάσεως;

— Η Έστορία, κύριοι, είνε ιδέα και δέν είνε σάρκας.

— Ζητάνε, λέει, δεσποινίδα ύψωφίη! — Ιατροδικαστικώς διαπεπαιστευμένη δεσποινίδα; Συναίεσε ο Ειρηνοδίκης. Το όρξουν, δηλαδή, καθαρά; Ζητάνε δεσποινίδα; — Μάλιστα. — Τότε πρέπει να προσέξουμε και για την τιμή και τό ήθικό όνομα της φυλής, εκεί πέρα, στις ζένες χώρες. — Μα άπόφ δέν μας ζητάνε τέτοια πρόφιαματα! — Εν τοιαύτη περιπτώσει εγώ, κύριοι, παραιτούμαι. Η θα γίνουν όλα κανονικά και νόμιμα, συντασσομένης και ιατροδικαστικής έκθέσεως, εிட' άλλως ή Δικαιοσύνη δηλώνει κάλυμα και άπέρχεται!... ** *

— Και ποιάν δεσποινίδα έχετε υπ' όψιν, κ. Διμήτριε;

Ο κ. Πρόεδρος της Κοινότητος ανάταξε διύ-τρέϊς, την κόρη του πρώτου δημοτικού συμβούλου, της οποίας ο πατέρας ήταν ένας από τους πρώτους κομμωτάχες του, και άννημό του βουλευτού και μίαν άλλη δεύτερη ξαδέλφη του, ή άνωία, μή έγωνα προέικα να παντρευτή, στον τόπο της, ίσως να έβρισκε κανένα γαμπρό στην Ευρώπη.

— Φτωκό είνε τό κακόμοιρο! είνε.

— Άλλες δέν υπάρχουν; τον ρώτησαν.

— Πώς; Η Ρήνα του Παπά ή Τίτγκα του Τούση—Γούση, ή Σουλτανούδα του Ντρεμετζή, που έχει μαγαζά στον πλάτανο, ή Κική ή διακολίτσα...

— Προτιμώμε την Ρήνα του Παπά! είνε δικατά ο Φρούραρχος. Είνε εύσημιους, εύσιπθους και εύχημιους! Με στήθη τεταχτά, σαν γαλακτοκομεισιον!...

— Άδύνα της γονιμότητος και της παραγωγής της χώρας, επρόσθεσε κ' ο Έπαρχος, σηκωθείς και προχωρήσας τρία βήματα εμπρός και τέσσαρα όπίσω. Θά παρασταθή οίτως ή Έλλάς ως χώρα γαλακτοπαραγωγός, γεμάτη από γνούς και δύναμα, της οποίας χώρας, λέμε, τον μητρον οι μαστοί, είνε πηγά ή ζωής καλλίχρονοι, πολύχρονοι, μεσοτα δύναμιον και ζωογονήσεως γενεών και γενεών επεσογιμένων!... Σώματα γαλακτοπαραγωγά και πολυδύναμα, που θά διαθρήγουν ύνωίς ή Άμάιλεια, ήρωας και ήμώδους!...

— Μή λησιμονάτε ύνωίς, κύριοι, επρόσθεσε ο Έπιθεωρητής, ότι ή έκλεκτή του τότου μας, θά άποσταλή εις Παρίσιους, τόπον διανοήσεως, πνευματιών της Γαλλίας άρχων. Ώς εν τοιούτο πρέπει να εκλέξουμε λογίαν δεσποινίδα, πεπαιδευμένη, ή οποία να διαφορίση τούς ζένους εκεί πέρα, περί της ένδόξου καταγωγής του Έθνους μας και της περιφάματον Ίστορίας της Έλλάδος, ίνα θαυμαστή, διά μιαν φοράν άκόμια, ή φυλή μας διεθνώς. Και ως τοιαύτην προτίεω την Κική Κωστωπόλου, την διασκαλίσαμεν ήμώυ.

— Και ή Έλληνική παραγωγή, κύριοι, και ή Έλληνική οικονομική εμφάνισις πρέπει να παροαθή; φώναξε ο Έφορος. Δέν πρέπει να στείλωμε μίαν νομοκινάνα, διά να καταπλήξουμε τους μιλ γουαζόντας να φάνε Φάγκες, με τά θαυμάσια κατασκευασμένα της Έλληνικής κοινότητος; Ποιος έένος, κύριοι, δέν εθάμισε τον Έλληνικό καρτή και ποιος Εθνικιστής θάγαγε ποτε και λημονήσε τό άπάντον σιφάδο μας, ή τό γουαζότσι μας, που άποτελεί την κορωνα της Έλληνικής εβρεφούς και του έθνικου μας γούστου!... Προτίεω, κύριοι, χάριν του έθνικου συμφέροντος να στείλωμε την δεσποινίδα Τούση—Γούση!

— Μή λησιμονάτε, κύριοι, είνεν ο Έποικιστικός, ότι στην Εβρώπη σήμερα μεγάλως επκίμαται ή ταπητουργία. Διατί να μίν άποστειλωμε νών ταπητουργών, ει δυνατόν μετά του έργαλειού της, ίνα καταλήξη την άνόητον Εβρώπην με την ή φασμένη άνόητη της Έλληνικής χειροτεχνίας!...

— Παροφίστε, κύριοι, την γονιμότητα της φυλής, χάριν των ταπήτων; είνε πεκαρωθείς ο Φρούραρχος.

— Θα προτιμώσωμεν την όλην αντί του πνεύματος; Δέκομεν όέξος ο κ. Έπιθεωρητής της Δημοσίας Εκπαιδευσεως.

— Τό πνεύμα, κύριοι, ή μάθησις, ή εκστύμη, ή παιδεία, δέν έχουν σόκας και μαστούς... Η καλύτερα ιστορία κυρίως είνε ή έρηνοδίκης και ή πιο άριτή, είνεν ο Σκολάργης. — Τότε να τούς στείλωμε μιά ιστορία.

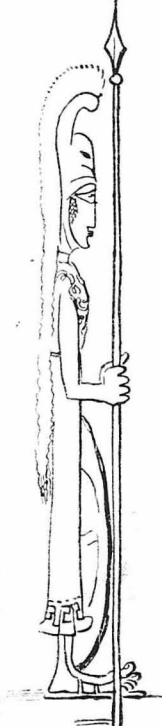
— Η ιστορία θα έμφορηθί δια της διδασκαλίσεως, της Κικής!

— Και ή κοίτινα! Η Έλληνική κοίτινα, κύριοι, ή πατροπαράδοτος, ή υπερωφάνεια της χώρας!...

— Και ή άνευη τά κύριον βουλευτού του τότου μας, που ευεργέτου τότου, πρέπει να περιφρονήθη! Θύροβος μεγάλως άρχισε πλέον εκεί μέσα. Στις φωνές, στα γρονθο-

Δείγμα της γονιμότητος και της παραγωγής της χώρας.

Και ως τοιαύτην προτίεω την Κικήν Κοκοπούλου...

— Διατί να μη άποστειλωμεν μιαν ταπητουργών;...

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ - ΑΓΕΛΑΔΕΣ!..

Στο Ντηρότι τών 'Ηνωμένων Πολιτειών από δέκα περίπου έ-
τών έχει καθιερωθεί τó άρμεγμα και τó έμπαύιο... άνθρακίνο γά-
λατος! Η μητέρες δηλαδή που έχουν άφθονο γάλα και που ή οί-
σθηγενειακές τους ιατροθεσίες δέν τούς έπιτρέπουν να διαθέτουν τόν
σθόλο τους ως παραπάνω σε ξένα σπείτα, πηγαίνουν στους ειδικούς
σταθμούς της 'Εταιρείας που έμπορεύεται τó άνθρακίνο γάλα, και
κεί άρμούνται, είτε μόνες τους, με τά χέρια τους, είτε με ήλεκτρι-
ες άντλίες. Οί ισάλληλοι της 'Εταιρείας παραλαμβάνουν τó γάλα,
ά ναποθρεφθούν σε ειδικά άποστειρωμένα δοχεία, τά όποια διατη-
ρούν μέσα σε ψυγεία, και τó διανέμουν κατόπιν στα σπείτα που τó
παραδίδονται για τά μωρά τους.

Ένοείται όμως ότι, κάθε γυναίκα που προσφέρει τó γάλα της,
αποβάλλεται τακτικώτατα σε άδοτηρη Ιατρική και βιοχημολογική έ-
στιασι και όχι μόνον αυτό, αλλά οί γιατροί της 'Εταιρείας έπισκέ-
πτονται τακτικά και τά σπείτα τους, τά όποια πρέπει άταρακτικώς
να διατηρούνται σε άπόλυτη καθαριότητα. Έπίσης τά παιδιά και
ά άνδρες τών γυναικών αυτών πρέπει να είνε υγιείς και να μην πά-
νουν από μεταδοτικά ίδίως νοσήματα.

Όπως θα αντίλαμβάνεσθε βέβαια, τó άνθρακίνο αυτό γάλα δέν
είναι καθόλου φτηνό. Η γυναίκες που πηγαίνουν στους σταθμούς της
Εταιρείας και άρμούνται, πληρώνονται για τó γάλα τους προς 15
σεντε την ούγγια, δηλαδή προς 5 δολάρια (350 δραχμές) τó κίλο. Κι ή 'Εταιρεία
αυτή πωλεί τó γάλα αυτό προς 10 δολάρια
(700 δραχ.) τó κίλο.

Χάρη στη μέθοδο αυτή ισχύουν στην
Αμερική μητέρες που κερδίζουν από τó πε-
ραιοποιούμενο γάλα τους 250 δολάρια (20
χιλ. δραχμές) τόν μήνα. Μερικές μάλιστα
αποθροσαν σε διάστημα ενός έτους να
κερδίσουν 3.500 δολάρια, δηλαδή 250.000
δραχμές!..

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΜΑΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Αλαν προσεχώς εκδίδεται έκλογη ποιημάτων με τόν τίτλον «ΕΙΔΥΛΛΙΑ»
τού γνωστού Πειραιώτου ποιητού κ. Ν. Χαντζάρας. Από την συλλογήν αυτήν,
ό κ. Χαντζάρας, παρέχώρησε εις τó «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» τά παρακάτω ποιήματα, τά
όποια εύχριστάς δημοσιεύομε, καθ' όσον ό συμπαιής κι' έκλεκτός ποιη-
τής, άν και άπολαμβάνει της γενικής έκτίμησώς, είνε άγνωστος στο κοινό

I
Κοιμάμαι κι' ή καρδιά μου
Ξεντά και λαχταρά,
Ζητείει χλωρά λειβάδια
και χροστάλλα νερά.

Πουλά να ταξιδεύουν
σε ουράνια γαλανά,
θάλασσες και ρουμάνια
κι' άλαργινά βουνά.

'Αναστενάζω, μάνα,
την ώρα της αγής,
'Έχει όμορφιάς ή πλάσι,
έχει και ρόδα ή γής.

II
Ξεντά με την αγή, Τά χέρια μου
γοργά τόν κόρφο μου κοιμάίνουιν.
Νάν τότε ίδοινε δέν προκάνονιν
τά μάτια μου, που χαμυλιάνονιν.

Φροντίζει ό Θεός, στον Ξενοίαστο ύπνο μου,
κι' όλο φροντίζω κι' όμορφονιν.
Θρέρει και τó χρυσό τόν έρωτα,
που στην καρδιά μου έχω κομμεινά.

III

Στη μνήμη μου άπαλά τή μαρμαένη
κόμπος δρασιάς εστάλαξεν, 'Ελένη.
Μικρή, στον κάμπο με τις πιτιλίνας,
Θυμάσαι, που σ' έτρόμαζαν ή χίνες;

Στό πόδι τó κρινάτο διαγκωμένη
θυμάσαι που μου έγύριζες κλαμένη;
Και τó χρυσό τόν πετανό θυμύρου
που σ' άγαταξ άτ' τά χέρια τó φομά σου.
Χελιδονού φωνή έβγανες, 'Ελένη,
Πι θύμισι γλυκεία, χαριτωμένη!

IV

Πλειά ή φλογέρα σου θέ θ' άχολογήσει,
τήν καρδιά μας γλυκά νάν τή μαθήσει.
Τό τραγούδι σου, κατανέ τσοπάνη,
πουά νεράδα κακά τó έχει μαράνει;
'Αν ήταν έτσι γόγγυρα να σβήση,
κλειό καλά να μην είχε άντιλήψη.

V

Δειλά χαιδεύει τó καλιόβι
φύς της αγής. Χόρτον εσωδιά,
όμορφη νεά στη θύρα γνήσια
και βρόφος έχει στην πουά.

Σκαλλίζουν όρνιθες μπροστά της,
σάβρους διαλέγουν άτ' τή γής
ανάλαφρες και κακαρίζουν
άργα στην άχνα της αγής.

VI

Τής γής τά ρόδα έχουν άνοιξει
του 'Απολιού Ξεφρος γλυκός
παντού είνε διάφανος και λάμπει
ψηλά ό γαλάσιος ουρανός.

Κι' από τó πράσινο λειβάδι
με τó κοπάδι τó άργυρό
μετράει ξανθόμαλλο κορσί,
του στασιού φύτρο τρυφερό.

'Όμορφος, μάνα, που είνε ό κόσμος,
άπαρθενός και φροντείνός!
Κι' είνε βαθύς, είνε μεγάλος
ψηλά ό γαλάσιος ουρανός.

VII

'Ηλιοβασιλευμ, Σαλευόν
άφρες τά λουλούδα άπαλά,
Σε διάφανο ουράνο, τ' άστέρη
τό βροδιώ φωταίει δειλά.

'Αριά βελάσματα, κουδοβία,
σφυριγμάτα στη σιγαλιά,
Γουρνούν στη στάνη τά κοπάδια,
ζηγά φωλιάζουν τά πουλιά.

'Από τόν κάμπο στο χωριό του
άντρογόνο καλό γυνά,
Διαβαίνει όμπρός τó παλλητράκι
και τó κατάπ ή νεά περνά.

'Εκείος με τó τσοπά στον
(όμο,
άλυγαριά χλωρή σ' αυτί.
Κι' έχει γλυκό στης νεύς
(τόν κόρφο
τό βρόφος άλημονητή.

N. ΧΑΝΤΖΑΡΑΣ

ΒΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ

(Τού ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΓΚΩΤΙΕ)

'Ο Γνώς τού Ουρόπου κάθεται άπάνω
σε χανοφόρη ολόχρυσο θρόνο που λαμπο-
σκοπεί από πετράδια, άνάμεσα στους μα-
νταφίους. 'Έτσι που βόϊαζεται, μοκάει με
βήαν τρυφωσιμένον άτ' άστέρια.

Οί μετακρίνοι σέζηποιν με σοδαρότητα
να σπουδαίες ύποθέσεις. Μά ή σκέψη του
αυτοκράτορα Ξεφρεύει και πετά από τ' ά-
σχητό παράθυρο.

Η αυτοκράτειρα κάθεται στη μέση τών
γυναικών της συνοδείας της, στο φαφρου-
ρένιο κίσσο της, σάν άνθος λαμυρό τρυφω-
σιμένο από φύλλα. Συλλογείται πός ό ά-
σημένιος της άντρας άργεί πολύ στο συμ-
βούλιο και κουνάει με πλάη τó ρωδιά της.

'Ένα φύσημα μισομένο χαιδεύει τó πρόσωπο τού αυτοκράτορα.
—'Η άγαπημένη μου, λέει, μου στέλνει την εσωδιά τού στήμα-
τός της με ένα σάλεμα τού ριπιδιού της...

Κι' ό αυτοκράτορας, φεγγολοιόνας από πετράδια, τρέχει πός
το φαφρορένιο κίσσο άφροντας τούς σοστισιμένους μανταφίους να
κινιτάουν ό ένας τόν άλλον σωτηρικοί...

κοσμήματα πάνω στο τραπέζι, στις άντεγγλήσεις και τή φασαρία, ά-
κασιταθήκη ή άγορά και πολλοί άρηναν τά μαγαζιά τους και τρέ-
σανε να δούνε τί σημάβαινε.

—Δέν είνε τίποτα! Βγήκε και εινε στον κόσμο ό Δημογροαμμα-
τεύς. Πρέπει να έκλεγή ή Μίς—'Ελλάς, άπ' τó χωριό μας, και
διαφωνούν, έν τω μεγάλω ζήλω που έχουν, αί άρχαί.

- Και ό Δημάρχος τί λέει;
- Τι να πη!.. Αυτός βόηκε τόν μπελλά του!..
- Και οί άλλοι τί έχουν και φωνάζουν;
- Γιά μπελλάδες τούς φέραμε κι' αυτούς.
- Μά τότε, είνε ό Μιης ό Πικραμένος, τó άνταμάκι τού χω-
ριού, Ξέρετε τί πάδατε;
- Σάν τί;
- Ψάχνοντας για τή
Μίς—'Ελλάς, Ξέρετε τί
βοήκατε;
- Όχι.
- Βοήκατε την Μίς
- Μ π ε λ λ α ς !
- 'Α, όσο για αυτή,
την βοήκατε όλη ή 'Ελ-
λάς!..

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

'Ο ποιητής κ. Ν. Χαντζάρας (Σκίτσου τού κ. Προσκοπότης)

